

A movie poster for the film 'Okraj nebe'. The background is a dark, atmospheric photograph of a woman falling through the air, her body suspended in a horizontal position. She is wearing a light-colored, possibly wet, dress. Below her, a dense forest of tall, thin trees is visible, with some reeds in the foreground. The overall tone is somber and mysterious.

EVITA NAUŠOVÁ
**OKRAJ
NEBE**

TEMNÝ KRIMI THRILLER ZE ŠLUKNOVSKA

motto

Okraj nebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Evita Naušová

Okraj nebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EVITA NAUŠOVÁ

OKRAJ NEBE

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Kniha byla podpořena Ministerstvem kultury v rámci rozvoje kulturního a kreativního sektoru v roce 2023.

© Evita Naušová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2964-8

ISBN e-knihy 978-80-267-2981-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2982-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2965-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mým dcerám

Všechny postavy v příběhu jsou smyšlené. Autentický je pouze kraj ve Šluknovském výběžku, který mne inspiroval k napsání této knihy.

*Měla jsem v prstech drahý klenot
a šla jsem spát.
Byl teplý den, vál nudný vánek –
proč se o něj bát?*

*Procitla jsem a lála prstům –
skvost byl tentam.
A v mysli stopa z ametystu
je vše, co mám.*

(Emily Dickinsonová, Neumím tančit po špičkách)

Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno.

(Evangelium podle sv. Marka, kapitola 4:22)

PROLOG

Žena spěchá úvozem. Ruce má složené na hrudi, v jedné dlani něco křečovitě svírá.

Na sobě má volné pracovní kalhoty, mikinu s kapucí a farmářskou kostkovanou košili s teplou vložkou, na nohou pracovní boty. Polodlouhé vlasy svázané v culíku jí spadají po zádech, pár neposlušných pramenů se nahrne do oválné tváře a ona je rychle vrací zpět.

Jde tichou, ledem pokrytou krajinou, občas uklouzne a málem upadne, ale pohotově udržuje rovnováhu. Otočí se a zastaví, předkloní se, nabírá dech. Pak se narovná a spěchá dál.

U mysliveckého posedu projde houštím a zmizí za oplocenou oborou.

Muže, který ji pronásleduje, zdržel sníh, jenž se mu dostal do bot. Dojde k plotu a pátravě se rozhlíží. Nikde není vidět ani živáčka. Tiše zakleje a vrací se zpátky tam, odkud přišel.

Žena vstoupí na území opuštěné střelnice, kde za minulého režimu trénovali vojáci, zastaví se a rozhlédne, hledá určité místo.

Když přistoupí pod zastřešenou část objektu, ještě jednou se ujistí, že ji nikdo nesleduje. Vytáhne z kapsy látkový kapesník a zabalí do něho předmět, který svírala na prsou. Zvedne ho nad hlavu a položí na stropní trám.

Odchází stejně rychle, jako přišla. Prolne se mlázím neslyšně jako duch.

ZRADA

ELEN

Vítr jí hučí do uší, ale ona slyší jen vlastní zrychlený dech. Když se pohne vpřed, spatří kousek napravo šmouhu. Stačí udělat krok a flek dostane pevné kontury – je to útlá ženská postava stojící zády k ní, na sobě má barevné oblečení. Světlé vlasy jí vlají kolem hlavy.

Elen si s hrůzou uvědomí, že se žena ocitla na okraji skalního srázu, hluboko pod ní se krajinou vine široká řeka. Snaží se na ni zakřičet, ale poryv větru jí všechna slova vezme z úst. Žena se letmo ohlédně a Elen má pocit, že ji zná. Pak žena udělá krok do neznáma a zmizí.

Nastane tma.

Těžko říct, co Elen vzbudí dřív. Zda sen, který se jí právě zdál, nebo telefon, který tak nepříjemně vyzvání do tmy. Otevře oči a sáhne po mobilu ležícím vedle ní na krabici od banánů. Nemá v úmyslu to zvednout, jen se podívá, kolik je hodin.

Půl čtvrté.

Vyzvánění konečně umlkne, ale vzápětí se rozdrncí znovu. Tentokrát po něm Elen chňapne.

„Co je?“

„Seber se a jed' na Tyršák,“ ozve se v telefonu známý mužský hlas.

„Víš, kolik je hodin?!“

„Nějakej chlap chce skočit z mostu, stojí za zábradlím!“

„Ať si to vezmou obvodáci,“ odsekne a krátce zaváhá. Hned pochopí, že to byla chyba. Elenin exmanžel správně vycítí její nejistotu.

„Ti už tam byli, jeli okolo a pak volali nás.“

„Ivane, zapomněl jsi? Já už dávno nejsem žádná pochůzkářka.“

„Prostě jim pomůžeš. Jsi na tyhle sebevražedný týpky nejlepší,“ prohlásí autoritativně.

„Škoda že už nejsem taky nejlepší manželka!“ odpoví mu v náhlém návalu vzteku a vytípne hovor. Zůstane sedět s bosýma nohama na zemi, a když jí chlad prostoupí skrze lýtka až ke stehnům, ztěžka se zvedne z matrace na zemi.

Rozsvítí stropní světlo. Instinktivně se ozářenému prostoru brání, protože to, co vidí kolem sebe, v ní vyvolává pocit znechucení. Lahve od vína. Neumyté nádoby. Špinavé prádlo.

Nikdy takhle nežila. Vždycky byla čistotná.

Jak se stalo, že se ocitla v takové díře?

Rozvod jí změnil život.

Zhasne světlo, překročí nevybalené krabice od banánů a postaví se k oknu. Při chůzi pocítí ostrou bolest v levé kyčli, která ji přinutí napadat na nohu ještě víc než obvykle. Když je unavená, vnímá své dávné zranění intenzivněji.

Čím je starší, tím hůř snáší nevyspání.

Vezme do každé ruky dvě dvoukilové činky. Většinou jí protažení zádočných svalů uvolní celou nohu včetně kyčle. Zatímco cvičí naučeným způsobem, dívá se ven na protější panelák. Některá okna má vytlučená, z jiných se svítí do noci. V přízemních bytech si děcka do oken položila dřevěná prkna, po kterých se klouzají ven, když je omrzí chodit dveřmi. Sníh přikryl všechny bordel včetně odpadků, takže prostranství ve světle nočních lamp vypadá čistě.

Elen se začne pomalu oblékat. Zaslechne hlasitou hudbu, pak se z dálky ozve řev opilé ženské. Mezi paneláky zahlédne dvě blížící se postavy zaklíněné do sebe v křečovitém tanci. Postarší žena dostává rány od svého druhu, to jí ale nebrání v tom, aby nadávala a křičela dál. Zmlkne, když jí muž ubalí facku, po které se skácí na zem, kde kolem sebe rozhazuje rukama jako obrácený brouk. Překulí se na břicho, zvedne do předklonu a sehnutá se rozeběhne. Vrazí do muže, čímž mu nečekaně vrátí úder, ten upadne do křoví, kde se zamotá, a marně se snaží najít způsob, jak z něj ven.

Žena míří k paneláku. Nadávky za svými zády ignoruje.

Elen si zastrčí služební zbraň do pouzdra a odchází lehce klátivou chůzí, bolest začne pozvolna ustupovat.

Mladý muž stojí vně Tyršova mostu, rukama za zády se přidržuje zábradlí, záře pouličních lamp mu dopadá na obličej. Elen vystoupí ze svého auta a zkušeným okem kriminalistky si ho rychle prohlédne.

Je mu tak pětadvacet, má piercing v obličejí, krátce zastřižené vlasy a tetování na rukou. Na kopci za ním se ve tmě schovává zasněžená vyhlídka z Pastýřské stěny, v osmdesátých letech centrum diskoték zvané Nebíčko. Elen se okamžitě vybaví sen, ve kterém žena s plavými vlasy stojí nad propastí. Pohlédne vzhůru, ale jen na okamžik, je to jen chvilková trhlinka v soustředění. A potom už její pozornost přitáhne dění na mostě uzavřeném policejními vozy. Kousek od muže se v teplé zimní bundě choulí nadporučík Válek a poručík Mrkvičková, která dostala přezdívku Barbie díky nápadně hezké tváři, štíhlé postavě a hlavně díky svým prsům velikosti tři. Elen slyšela, že je po plastice, a když se teď na ni dívá, nedokáže říct, jestli je to pravda.

„No tak neblázněte,“ zaslechne Elen Barbie domlouvat muži na mostě, „pojdte z toho zábradlí dolů. Musí vám bejt už hrozná zima.“

„Drž píču, ty kundo! Znervózňuješ mě!“

Barbie zmlkne a zaskočeně poodejde kousek stranou. Tím její vyjednávání skončí.

Elen dojde k Válkovi. Konečně si jí všimne.

„Takže zavolali tebe...“

„Neslyšel jsi o mých bohatých zkušenostech z Nuseláku, než tam zvýšili zábradlí? Mám to prý napsaný i v posudku.“

„Slyšel, slyšel, ale nikdy jsem tě neviděl v akci. Tak to jsem na tebe zvědavej. Jsme tady od jedný ráno. Už toho začínám mít plný brejle. Ten kretén ze sebe vymáčkne jen pár nadávek.“

Elen kývne směrem ke kolegyni.

„Co naše Barbie? Zmohla se na něco víc než *pozitivní vyjednávání*?“

Elen neskrývá úšklebek a Válek přitaká. Oba za ta léta u kriminálky dobře ovládají ironický humor.

„Jo, dojít se vyčůrat do nonstopáče za mostem.“

Elen se otočí k Barbie, která už si všimla, že vtipkují na její účet. „Třeba je kluk na prsatý a mohli jsme to mít za sebou.“

„Ten bohužel nemá na její kozy výhled. Zírá přímo do pekla. Labe má tak osm stupňů, navíc z takový výšky je to jako dopadnout na beton.“

Elen si až teprve teď uvědomí, jaká je jí zima. Fičí ledový vítr a pocit chladu je ještě intenzivnější. Nahlédne přes zábradlí, v hloubce několika metrů pod nimi hučí řeka. Namíří si to přímo k muži na mostě. Projde kolem Barbie, která úslužně hlesne: „Dobrý večer.“

Elen jí neodpoví, soustředí se na akci.

Muž je překvapený, protože se k němu Elen rychle blíží, a zareaguje, až když je téměř u něj.

„Ještě krok a skočím!“ zaječí.

Elen okamžitě pochopí, že je na konci sil. Musí jednat rychle.

„Tak skoč! Kdo ti v tom brání? No dělej! Ráda bych se vrátila zpátky do postele!“

Elen zaslechne Barbie, která si stěžuje Válkovi: „To přece nemůže... Nás to vyjednávání učili jinak.“

Pak už věnuje plnou pozornost muži, který ji vyplašeně sleduje.

„Vy sebevrazi jste nejhorší. Dokážeš si vůbec představit, kolik lidí teď okrádáš o čas? Tak to skonči, uleví se ti!“

Moment překvapení udělá své. Sebevrah přivře oči, uvolní zápěstí, drží se zábradlí jen konečky prstů. Vypadá to, že každou chvíli sletí dolů.

Válkovi konečně dojde, že je něco špatně, ale Elen reaguje dřív. Rozeběhne se, nakloní se přes zábradlí a přivcákne mu jedno želízko na zápěstí, druhé už má zajištěné na svém. Zapře se z druhé strany mostu nohama o pilíř. Muž sebou ostře cukne a doširoka otevře oči. V tu chvíli je jasné, že kdyby ho Elen neudržela, spadla by do studeného kalného Labe s ním.

„To snad není možný! Ona se k němu přišpendlila!“ ječí Barbie na Válka. Ten k Elen rychle přiskočí, nakloní se přes zábradlí, společně se snaží vytáhnout muže nahoru.

„Nečum a pojď nám pomoci, do prdele!“ vyjede Válek na Barbie.

Konečně se pohne a popadne muže společně s kolegy. Elen zaznamená, že ji Barbie sleduje koutkem oka, v jejím pohledu je směs obdivu s nepřátelstvím.

Společně shodí mladíka na zem. Teď se na Elen dívá o poznání ostřeji. V tuto chvíli ji nenávidí.

„Nezapomeňte ho prošacovat, jestli nemá náhradní možnosti, jak to tady zabalit.“ Odepne se od něj a beze slova odejde ke svému autu.

„Co si o sobě myslí? Že je Catwoman nebo co?“ slyší za svými zády stěžovat si Barbie.

„Je to magor. Mohlo být po obou,“ odpoví jí s mrazivou účastí Válek.

„Dochází jí to vůbec?“ zapochybuje Barbie, ale na to už Válek neodpoví, pokrčí rameny, zajistí muže ke sloupu a hodí na něj deku, protože se na chladné zemi třese šokem a zimou.

Elen pocítí bolest v levém rameni. Vystřeluje jí k lokti a dál až k zápěstí. Nechce dávat najevo slabost, soustředí se jen na pouliční světla na nábreží, tam někde nechala své zaparkované auto.

Po cestě se míjí s psychologem Mrázkem, který vystupuje z tmavě modré octavie, obhlíží situaci na mostě a konstatuje: „Koukám, že jdu pozdě.“

„Jako vždycky,“ odsekne Elen.

Ivan Podzimek je čtyřiašedesátiletý, povahou komplikovaný muž a pohledný sportovec, který dosáhl hodnosti majora a právě prochází nejšťastnějším obdobím svého života – nebo si to alespoň myslí. Elen stojí před ním v jeho kanceláři a připadá jí neskutečné, že s ním ještě nedávno žila v manželství a věřila, že to tak bude navždy.

Dnes už má jinou ženu.

S Elen se poznali krátce po jejích dvacátých druhých narozeninách, jemu bylo v té době čtyřicet dva. Nastoupila na

oddělení jako policistka, ve služebním poměru studovala na policejní akademii s ambicí dokončit magisterské studium. Tvrdil, že mu učarovala svou ženskostí, důsledností a chutí učit se nové věci. Byla jako houba nasávající okolní svět, brala si z něj všechno, co se jí nabízelo. Tato její schopnost se později proměnila v nenasytnost, dravost a až sebe-destruktivní touhu vybudovat si u policie úspěšnou kariéru. Ivan ve srovnání s ní žil stále stejně, nikam se netlačil, přesto kariérně stoupal výš a výš. Štvalo ji to. Zatímco se musela stále zdokonalovat, on se s přibývajícím věkem stále častěji proháněl na kole a veškerým jejím snahám se smál.

Elen byl Děčín za pár let malý. Když dostudovala, požádala o přeložení do Prahy. Ivan jí v tom nebránil. Od začátku bylo oběma jasné, že jejich vztah je dočasný. Elen byla pro Ivana příliš mladá. Krátce po příchodu do Prahy ke svému zděšení zjistila, že je těhotná. Nic mu neřekla.

Vždycky si všechno dělala po svém. A nezanechávala po sobě žádné stopy. Byla jako dokonalý zločinec.

Po letech se potkali na zahradní oslavě narozenin v Děčíně, kam ji pozvala její kamarádka Johana Bilaková z dopravní policie, se kterou stále udržovala kontakt.

Ve skutečnosti tušila, že se setkají, a dala si záležet na tom, aby jí to slušelo. Oblékla si černé šaty s dlouhými rukávy a francouzskou krajkou na zádech, obula se do černých šněrovacích kožených bot, které jí kdysi Ivan přivezl z pracovní cesty do Milána. Právě ty boty ho praštily do očí okamžitě, podíval se na ně dřív než Elen do očí.

Pak na sebe chvíli oněměle zírali, neviděli se osm let.

Elen se v hlavě promítá několik výjevů z jejich společného života a zároveň zaznamenaná svůj vlastní odraz v okně za Ivanem. Přestala o sebe dbát, vlasy má prošedivělé, je málem až vychrtlá a oči jí žhnou jako dva uhlíky, jako by

ji něco trvale šířalo zevnitř. Pak se znovu zadívá na Ivana a v duchu počítá, že mají za sebou dvaadvacet let přerušované známosti, která skončila tím, že se od něj po rozvodu definitivně odstěhovala.

„Co se ti stalo s ramenem?“ přeruší Ivan ticho v místnosti a kývne na její ruku, kterou si Elen bolestivě prohmatává.

„Neříkej, že ti Válek s Barbie nedali raport. Proboha, Ivane, kde jsi tu holku vyhrabal? Jenom doufám, že s ní nespíš.“

„Nebud' směšná. Vždyť je jí sedmadvacet!“

„Taky jsem byla mladá, když jsme si spolu začali.“

„Ale to mně bylo dvaadvacet. A vůbec, já nejsem ten, kdo se tady má obhajovat!“

Elen vyčkává, s čím Ivan přijde.

„Ten kluk z mostu na tebe chce podat žalobu. Za nabádání k sebevraždě.“

„To se rychle oklepal na to, že před třema hodinama chtěl skončit na dně Labe...“

„Dochází ti aspoň, že na to má právo?“

„Chtěl jsi, abych ho dostala z mostu! Fajn, dostala jsem ho! Tak o co ti, Ivane, vlastně jde?“

„Nemůžeš aspoň jednou udělat něco podle předpisů? Jsi jako nezajištěnej granát!“

„Bývaly časy, kdy se ti moje nestandardní postupy líbily. Mimo jiný proto, že ti pomohly až na místo, na kterým teď sedíš. Nebo snad ne, miláčku?“

Elen ví, že nesnáší její nadřazený, ironický a výsměšný tón. Zkouší, jestli na něj bude schopný nereagovat. A Ivan se podle očekávání neovládne: „Co si potřebuješ dokázat? Podívej se na sebe, jak vypadáš!“

Stojí naproti sobě jako vzteklá kočka a pes. Výhrůžné ticho prorazí Válek, který bez zaklepání vstoupí dovnitř.

„Pardon, ale... máme průser... ten sebevrah...“ vyhrkne. Ivan se na něj netrpělivě utrhne dřív než Elen. „Co je s ním?“

„Podřezal se nám na hajzlu...“

Ivan vyběhne z místnosti, Elen se kolem Válka protáhne jen o chvíli později.

Za okamžik už spěchají chodbou, Elen se otáčí za Válkem.

„Čím to udělal?“

„Asi žiletkou.“

Ivan zrychlí krok, zatímco Elen dál zjišťuje: „Kdo měl na starosti osobní prohlídku?“

„Mrkvičková.“

Elen se zastaví a zírá na Válka.

„Barbie?! Zbláznil jste se? Všichni jste se zbláznili? Ta nebyla schopná podívat se mu ani do kapsy, natož do prdele!“

Na oddělení se rozhostí ticho, v kancelářích ustane veškerý šum. Elen vyrazí k zajišťovací místnosti, Válek popoběhne za ní.

„Taky mohl podříznout někoho jinýho než sebe!“ vykřikuje. „Doufám, že jste aspoň volali záchranku!“

„Už je na cestě,“ přisvědčí Válek provinile.

Mladý muž leží na dlaždičkách se slastně přivřenýma očima – to je první detail, kterého si Elen všimne, když k němu chvíli po Ivanovi doběhne. Barbie s recepcní Mirkou Krásovou mu provizorně zavazují zápěstí, ale krev už je všude – na zemi, na oblečení i na jeho potetovaných rukou, na náramkovitých pruzích táhnoucích se od jeho zápěstí až k předloktí, na pažích, kde má realistické vyobrazení Panny Marie s růží na hrudi, která pláče krvavé slzy. Elen viděla už hodně tetování, i ta nejšilenější jako kornout se zmrzlinou na tváři jednoho odsouzeného, ale skutečnou

krev překrývající vytetovaný obraz na kůži ještě nikdy. Ivan muž zvedá hlavu, Elen ho propleskne po tvářích.

Skloní se nad ním a snaží se zjistit, jestli je při vědomí. „Slyšíš mě?“

Nereaguje. Místo něj se ozve Barbie: „Zrovna jsme ho chtěli vyslechnout. Nevíme ani, jak se jmenuje!“

Ivan „předá“ hlavu muže Mirce a společně s Válkem teď poodstoupí od Elen, jako by se instinktivně báli toho, co musí nevyhnutelně přijít.

„Na to ses ho měla zeptat hned po zajištění. Jsi snad úplně blbá?!“ zařve na ni Elen.

„Nenechám se urážet! A taky tady vůbec nemusím být!“ zaječí Barbie.

„To fakt nemusíš! Všem se uleví!“

Muž konečně začne reagovat, zřejmě kvůli ženskému křiku nad svou hlavou. Pootevřenýma očima se podívá na Elen klečící nad ním a zašeptá: „Nemá to cenu. Nic tady nemá cenu. Měla jste pravdu. Ulevilo se mi,“ řekne, opět přivře oči a dodá: „Jednou žiletka v prdeli, podruhý pod jazykem. Jste amatéři. Blbý amatéři.“

Na Elen padne únava posledních měsíců. Ivan společně s Válkem mladíka plácají po tváři. Zdá se, že zase ztrácí vědomí. Zdálky je slyšet siréna příjíždějící sanitky. Vzápětí se záchranáři vyrojí na chodbě a zjišťují zdravotní stav muže. Elen se opře o zeď a zbytek událostí vnímá jako v mlze.

Vypne se. Přestane reagovat.

Sebevraha odnášejí na nosítkách, její kolegové u toho asistují. Ivan s Válkem zjišťují, čím vina byla, že měl u sebe žiletku, z velké dálky pak slyší Barbie, která prožívá hysterický záchvat, když se zjistí, že mladík žiletku přechovával zabalenou v igelitu právě v análním otvoru.

„Co všechno mu mám prohledávat? I žaludek? Mám ho donutit se vyblejt?“ ječí na celé oddělení.

„Kontrola všech tělesných otvorů, je ti to jasný? Všechno!“ zařve na ni major Podzimek.

Celá policejní stanice opět ztichne. Ostrý tón vůči Barbie všichni vnímají tak, že šéfovi ujely nervy.

Elen projde k recepci policejní stanice a sedne si na dlouhou lavici, nad kterou visí zarámovaná panoramatická fotografie Pravčické brány. S pozadím zdejší turistické atrakce si připadá ještě víc ztracená, pohled muže upadajícího do bezvědomí ji pronásleduje až sem.

Právě tady ji Ivan Podzimek najde, když sebevraha odnesou do sanitky a Válek s ním odjede do nemocnice. Chvilí se na ni dívá, vytuší, v jakém je rozpoložení, ale nebere na ni ohled, stejně jako to nedělal nikdy. Bez okolků spustí: „Máš úžasnou schopnost zneprátnit si všechny kolem sebe. Psycholog Mrázek, teď Mrkvičková, Válek tě má taky plný zuby, protože mu samozřejmě dáváš najevo, že jsi lepší než on.“

„Taky že jsem. Minimálně mám vyšší hodnost.“

„Posloucháš se vůbec? Jak můžeš s tímhle přístupem chtít pracovat v týmu?“

Elen mu neodpoví. Myslela, že už ji zná. Potřebuje pracovat mezi lidmi, kteří ji budou respektovat. Neprokázala snad dost pokory, když po příchodu z pražské kriminálky pracovala půl roku v Děčíně jako pochůzkářka, aby se seznámila s prostředím a kolegy pěkně odspodu? Teprve potom nastoupila na oddělení k Ivanovi. Ona přece je týmový hráč. Umí se zařadit. Ví, kde je její místo. Ale pracovat pod Ivanem se ukázalo jako největší chyba jejího života.

„Co jsi tomu chlapovi vlastně řekla, že tě chtěl žalovat?“

„Že to tady stejně nemá cenu.“

„Viš co, vezmi si volno a vrať se, až se dáš dohromady,“ řekne Ivan.

„Ne... to by nepomohlo. Já ti řeknu, co udělám. Nechám se přeložit. Jiný řešení to nemá.“

Ivan otráveně vzdychne: „Elen, to už tady bylo.“

Mluví na ni jako na vzdorující dítě: „Pod nikým jiným než pode mnou dělat nemůžeš.“

„Pod tebou?! Podívej se na zbytek týmu! Proboha, Ivane, přece tady nebudeš mít holku jenom proto, že má trojky! Baví tě na ni koukat? Nebo už ji pícháš? Jinak fakt nechápu, proč tady je!“

Mirka si lehce odkašle, aby jim tak dala najevo, že už se vrátila na recepci. Elen k ní krátce pohlédne a už teď je jí jasné, že ostrá výměna názorů bývalých manželů bude na oddělení žhavým tématem.

„Mám doma skvělou ženskou a ty mi to nezkazíš,“ ztiší hlas Ivan, zní jedovatě, „tvoje úvahy jsou úplně mimo. Jsi paranoidní blázen!“

Elen zvažuje, jestli Ivan nemůže mít pravdu. Možná po tom všem, co s ním zažila, už není schopná racionálně uvažovat.

„Navíc jsi tak drsná. Změnila ses,“ zaútočí na ni Ivan a Elen vytuší, že ji chce ranit.

„To ty jsi mě změnil. Je to tvoje vina,“ vrátí mu úder stejnou silou.

„Chci začít žít zase normální život, s normální ženskou, v normální rodině. Už mám těch našich společných dramat dost!“ vyhrkne najednou.

Elen konečně něčeho dosáhla, zbystří jako šelma větřící kořist. Přimhouří oči. Je na stopě.

„V normální rodině? Jak to myslíš? Copak ty, já a Viky jsme nebyli normální rodina?“

Prořekl se a teď se Elen nezbaví. Nedá mu pokoj, dokud se nedozví pravdu.

„Nebyl jsem s Viky od začátku! To si snad pamatuješ!“ řekne příliš nahlas a dá tak najevo nejistotu. Potřeba hájit se ho prozradí.

„A teď budeš? S jiným dítětem od začátku? To jsi tím chtěl říct?!“

Elen se rychle zvedne a vyběhne ven.

Rozední se. Z nebe padá sníh s deštěm, mokrá hmota se lepí na auta i na lidi, kteří Elen míjejí. Nevnímá je, kope do mazlavé břečky na chodníku, která jí stříká až do vlasů. Když ucítí ledový chlad rozlévající se jí od špiček bot až k chodidlům, obrátí oči k nebi a zjistí, že zmizelo.

VIKY

Autobus číslo čtyři se líně plazí kolem děčínského východního nádraží. V tuto ranní hodinu je napěchovaný školáky, studenty a lidmi jedoucími do práce. Viky Podzimková má hlavu opřenou o sklo, okolní svět pro ni představuje kulisy, ve kterých musí hrát svoji roli.

Je půl osmé, když na zastávce 17. listopadu přistoupí do autobusu Anží Melišková. Zůstane stát těsně u dveří, protože dál se nedostane. Viky Anží hned pozná, je odvážně, až vyzývavě oblečená, na hlavě má nápadnou čepici s velkým zlatým nápisem KISS, ze které jí vyčuhují zářivě oranžové vlasy. Viky jí kývne na pozdrav, ale ani se neobtěžuje vyndat pecky z uší. Monotónní styl house, který právě poslouchá, kopíruje její dnešní náladu. Je apatická a nechce se jí komunikovat. Před Tyršovým mostem většina lidí vystoupí a Anží z výšky dosedne na sedačku vedle Viky.

„Čého, Vikyno, co posloucháš?“ zařve jí do ucha.

Viky pokrčí rameny.

„Ani nevím. Nějakej hausík...“

„To je mega,“ ušklíbne se Anží, vyndá Viky jednu pecku z ucha a zarazí si ji téměř až k ušnímu bubínku.

„Vosol to na max.“

Viky zesílí zvuk a po chvíli se obě holky klátí na sedadle do rytmu.

Hihňají se na celý autobus, chovají se jako dvanáctileté pubertáčky. Že mají vystoupit, pochopí, až když se ozve

hlášení: „Děčín hlavní nádraží“. Holky vystřelí ke dveřím, které se s rachotem zavírají. Skočí z posledního schodu a vrazí do cestujících, kteří se nahrnuli ven před nimi.

Ještě chvíli se řehtají, až Anží zahlédne kousek od zastávky stát Vikyinu matku. Elen má ruce vražené hluboko do kapes, vypadá nepřítomně a unaveně.

„Hele, Viky, čeká na tebe hlídací pes,“ kývne Anží směrem k Elen a dloubne do kamarádky.

Viky zvažní, pubertácká bezstarostnost je rázem pryč. Pohlédne na matku a odvrátí se.

„Ježíš, co ta tady dělá? Ta ale vypadá...“

Viky přemýšlí, jestli by dokázala zmizet, aniž by si jí Elen všimla. Ale ta už ji zaznamenala a jde přímo k ní.

„Musím s tebou mluvit, Viky...“

„Nevidíš, že jdu do školy?“ odsekne jí.

„Je to důležitý. První hodinu ti omluvím.“

Elen vyrazí po chodníku v očekávání, že ji Viky bude následovat. V jejím chování je naléhavost, která Viky okamžitě dráždí.

„Tak jdeš, nebo ne?“ vyhrkne netrpělivě Anží a upřeně se na Viky zadívá.

„Přijdu pozdějc, kámo,“ odpoví s předstíranou nenuceností, uvnitř ale zuří.

Anží odchází přes náměstí směrem ke Střední škole řemesel a služeb, kde studuje na kosmetičku, zatímco Viky chodí na obor fotografie.

„Jenom mě ztrapňuješ. A všechno komplikuješ! Proč nemůžu jít normálně do školy? A proč jsi mi sakra nezavola-la?“ vyjede Viky po matce.

Ta na její vztekly výjev reaguje klidně: „Pojďme si sednout do tepla. Pořádně jsem na tý zastávce vymrzla.“

Viky zmlkne, semkne rty a následuje ji.

Sedí naproti sobě, Elen si jako policejní profesionálka vybere místo na konci cukrárny v rohu, je čelem ke dveřím a Viky si okamžitě uvědomí, že máma má schopnost ji během chvíle dokonale vyvést z míry.

„Tak co chceš?“ vyštěkne na ni a usrkne hlasitě z jahodového koktejlu.

„Neviděly jsme se týden, tak si asi popovídat.“

„Viděly bysme se častěji, kdyby ses konečně přestěhovala jinam. Táta taky říkal, že si nemusíš hrát na chudinku, že máš na NORMÁLNÍ pronájem NORMÁLNÍHO bytu.“

„Ten byt je můj a ty ho jednou zdědiš. Je to to jediný, co jsem si po rozvodu s tvým otcem tady v Děčíně mohla dovolit.“

„To jako vážně? Já zdědím byt mezi degešákama a smažkama? Co bych s ním asi tak dělala?! Nebudu ho dědit, a už vůbec tam za tebou nebudu chodit!“

„No já k vám budu chodit asi těžko. Když tam teď bydlí ta jeho.“

Viky zbystří. Podědila po matce pozorovací talent.

„Jasně. Tak proto ses chtěla sejít. Vyzvídáš, co?“

„Takže bydlí. A je těhotná, že jo?“

„Jasně že je. Proč by táta nemohl mít s Luckou dítě? Je teď šťastnej! Ne jako s tebou, ty jsi se mnou v břicho utekla a on se o mně dozvěděl, až když mi bylo osm! Víš, jaký to pro něj bylo? Celý ty roky beze mě?“

„Pěkně tě to táta naučil, odříkáváš to jako kolovrátek. Trochu přitom zapomněl dodat, že jsem se vrátila. Hlavně kvůli tobě! Abys měla tátu! Což mě stálo slušně rozjetou kariéru v Praze... Takže nechápu, co po mně vlastně oba chcete?!“

„Abys mě nechala na pokoji! Já jsem teď s tátou a Luckou šťastná!“

Viky odstrčí sklenici s koktejlem a Elen ji pohotově chytí za ruku.

„Poslouchej, já už tady nemůžu zůstat, Viky. Pojedeš se mnou zpátky do Prahy? Mám tam ještě starý kontakty, budeme tam ty a já, my dvě jenom spolu.“

Viky se jí vytrhne, narazí loktem do židle za sebou, ta se zapotácí a spadne na zem. Pár lidí se tázavě ohlédne a pohoršeně je pozoruje.

„Dětství v Praze bylo strašný! NIKDY jsi nebyla doma! POŘÁD jsem na tebe čekala. Slyšíš? POŘÁD! Tady je mi tisíckrát líp než s tebou, tady je táta a teď i Lucka, která je VŽDYCKY DOMA, rozumíš?! VŽDYCKY!“

„Jak vždycky?! Chceš říct, že už je na mateřský?“

„Je na rizikáči! Za tři měsíce rodí! Takže zasranej výslech je u konce a já jdu!“

Viky vyběhne ze dveří. Na chodníku ucítí ledový vítr, hltavě ho nasává do plic, a přesto se dusí.

Má pocit, že se ocitla hluboko pod hladinou.

ELEN

Vzbudí se uprostřed noci, mžourá do tmy a ucítí nepříjemný chlad. Nadzvedne se a zahlédne dokořán otevřené okno. Nevzpomíná si, že by ho otevřela. Popravdě si Elen ze včerejšího dne vybaví jedinou myšlenku: zatímco se Ivan někde raduje a těší se na nový život, ona prožívá peklo.

Žaludek se jí zhoupne, pocítí nevolnost.

Vzpomene si na Sport bar, podnik naproti hlavnímu nádraží, kam kdysi chodila s nejlepší kamarádkou Johanou na vídeňskou kávu. Její starší sestra podnik kdysi navštěvovala s kamarádkami, v baru holky navazovaly známosti s chlapíky z bývalé Jugoslávie, kteří jim připadali exotičtí. Muži do Československa přišli hledat štěstí. Z mladých dívek se pak staly svobodné matky a z mladíků dealeři drog. Z nějakého zvráceného důvodu po setkání s dcerou zamířila právě tam. Objednala si vodku, a protože zřejmě nezůstala u jedné, teď je jí špatně.

Prostor okna je jako díra do temnoty. Elen cítí, jak ji přitahuje, volá ji k sobě. Zvedne se, přistoupí k parapetu a nakloní se ven. Vzpomene si na sen, který se jí zdál předchozí noc, a snaží se přijít na to, co znamenal a kdo byla ta žena na srázu skály. Studený vítr ji šlehá do tváře, mokré vločky chladí kůži.

A pak si uvědomí, že je nahý.

Ve stejnou chvíli se ozve cinknutí textové zprávy. Elen zavře okno a vydá se hledat mobil. V duchu si přeje, aby to byla Viky. Nebo Ivan. S jasnou naléhavostí si uvědomí, že

je chce oba zpátky. I když to doma nefungovalo, i když to bylo poslední měsíce hodně složité. Přesto chce vrátit čas. Oba jsou její jediná rodina.

Na displeji se objeví jméno Johana. Elen sáhne po telefonu a otevře zprávu.

Co je s tebou? Volám ti od včerejška! Prý se u vás na oddělení včera odehrálo menší drama. Jsi v pořádku?

Elen se pousměje a hned odepíše zpátky.

Johy, právě jsem na tebe myslela... telepatie... a promiň, jsem trochu mimo. Až se zítra dám dohromady, stavím se za tebou. Budeš na Loubský?

Po chvíli jí odpoví.

Jo. A už nechlastej, proboha!

V duchu se usměje. Johana vždycky ví, co se děje. Odhadla ji přesně.

Odchází zpátky dospat noc, když na matraci zahlédne siluetu lidského těla. Leží zády k ní a slabě oddychuje.

Elen ztuhne jako socha. Všimne si hnědých vlasů a širokých ramen. Je to muž.

Snaží se vybavit si, kdo to je, ale má úplné okno.

Muž se ve spánku pohne a obrátí na záda. Elen hbitě přiskočí ke svému oblečení, které leží na zemi. Pouzdro i služební zbraň jsou na svém místě. S úlevou vydechne.

Stáhne z muže deku a zabalí se do ní. Potichu se odplíží k oknu a sedne si pod něj.

Doufá, že se neznámý sám vzbudí a odejde? Že vetřelec zmizí z jejího života? Ten se ale jen schoulí do klubíčka, ruce si složí na prsou a spí dál.

Elen si všimne, že muž je stejně jako ona nahý. Má pěkné, urostlé tělo. Třeba s ním v noci měla sex. Jaké to bylo, milovat se s někým jiným než s Ivanem? Když spolu začínali, hádali se, štekali po sobě, ale sex si užívali. Pokaždé na to

vlítli a bylo po hádce. Když odcházela do Prahy, myslela na dobrodružství, které tam na ni čeká. Nakonec bylo jiné, než si představovala. Měla starost o dítě, jehož otcem byl Ivan. Vracet se jí nechtělo, a tak si krátce po porodu našla milence, vlivného muže z policejního prezidia, Tibora. Dokázala ho zaujmout, přestože měla tělesný handicap, zpočátku to na ní ani nepoznal. Až časem se její zranění kyčle začalo více projevovat. Za poslední léta v Děčíně se její fyzický stav hodně zhoršil, na oslabenou nohu dopadá čím dál víc.

Táhli to s Tiborem dlouhých osm let. On ženáč, ona svobodná matka. S ním sex nestál skoro za nic. Potřebovala ho pro svou kariéru, pro své přežití. Příležitostně si užívala s muži, které potkávala po barech a restauracích, kam občas vyrážela, aby se odreagovala.

Elen se zachumlá do deky a sleduje proměny v místnosti. Obrysy předmětů se vyjevují. S příchodem světla v Elen dozrává i rozhodnutí. Vráti se do Prahy i bez Víky. Začne znovu.

Zatímco v duchu uvažuje, muž otevře oči a zmateně se rozhlédne. Když ji uvidí, sáhne po tričku ležícím vedle matrace a usměje se na ni.

„Ahoj. Chrápal jsem?“

Elen mu úsměv neopětuje.

„Co tady děláte?“

„Ve městě jsem na školení, už jsem ti to říkal... Ty si nic nepamatuješ?“

„Netykejte mi, jo? Jak jste se dostal ke mně do bytu?“

„Mám začít od začátku? Fajn. Seznámili jsme se v baru naproti nádraží. Vypili jsme pár drinků. Pak jste mi nabídla, jestli nechci jít k vám domů. A tak jsem tady. Stačí? Nebo mám dodat nějaký podrobnosti?“

„Ne. Oblíkni se a běž.“

„Fajn.“

Muž se zvedne, oblékne si tričko, končí mu kousek pod břichem. Elen zahlédne jeho penis, který se ztrácí v záplavě chlupů. Odvrátí pohled.

„Rameny je v pohodě, rozmasíroval jsem vám ho, jen bych doporučil dneska víc pít... samozřejmě vodu. Viděl jsem jizvy po operaci, vypadá to na staré zranění...“

Elen zalapá po dechu. Cizí chlap v jejím bytě mluví o věcech, o kterých ona s nikým nikdy nemluví.

Muž ucítí, že narazil na její citlivé místo, a neohrabaně změnil téma: „Hele, já toho nelituju. Hezky se mi s váma povídalo, i když jste mi ani neřekla, jak se jmenujete. Líbíte se mi, dokážu si představit, že s pár kily navíc by vám to slušelo víc, ale jste fakt pěkná ženská. Taky chápu, že jste trochu vyplašená... Kdybyste chtěla, zavolejte mi.“ Na špinavou kuchyňskou linku položí vizitku, a když Elen stále neodpovídá, zeptá se: „Nic mi do toho sice není, ale proč bydlíte tady?“

„Protože sem patřím, mezi ty ztracence. A teď už vypadni.“

Konečně vyjde ze dveří, Elen za ním rychle zamkne a postaví se k oknu. Vyčkává, zda se objeví na chodníku před domem. Během chvíle vyjde ven, vzdaluje se podél keřů, které se sklánějí až k zemi pod tíhou mokrého sněhu, a než zahne za nízký panelákový komplex, otočí se a mávne na ni. Elen sebou trhne a schová se v koutě místnosti.

Když se po chvíli vrátí k oknu, muž je pryč.

Přistoupí k lince, vezme do ruky vizitku a přečte si, co na ní stojí.

Richard Míka – sportovní masér – 773 982 741

Provozovna: Husitská 4, Praha 3

Světlo už ovládlo prostor a Elen cítí, že se ocitla na konci jednoho životního období.

Elen odbočí směrem na Loubí a dál pokračuje podél Labe.

Po zimě taje sníh, hladina řeky se výrazně zvedla. Ivan a Viky se tudy tolikrát proháněli na kole a zvali ji s sebou, ale nikdy se nepřipojila.

Míjí Přípeř, na levém břehu Dolní Žleb, po pravé straně se před ní vynoří Podskalí a vyhlídka Belvédér, na které byla jedinkrát, když za Ivanem po letech přijela. Krátce po jejich setkání v Děčíně. Dívali se spolu do kraje a ona mu řekla, že je otcem její dcery Viktorky. Vysvětlila mu, že nechtěla komplikovat život sobě ani jemu. Dodneška si pamatuje jeho překvapení, které postupně přešlo v šok. Chvilí ze sebe nedokázal vydat ani hlásku, a když z vyhlídky odcházeli, kradmo na něj pohlédla a zjistila, že vypadá zaraženě a bezmocně. Časem jí začal vyčítat, že ho připravila o možnost Viky osm let vychovávat. Přidala se k němu i Viky. Proto s nimi nechtěla trávit volný čas. Bála se výčitek.

Za přívozem předjede nákladní loď. Je to kolos, remorkér, až po okraj naplněný železným šrotem. Zřejmě míří daleko, možná až do Hamburku.

Elen zastaví na malém odpočívadle, vystoupí z auta, loď ji právě míjí.

Myslí jí bleskne vzpomínka. Jela tudy přece výletní lodí.

/léto 1983/

Stojí na přídi parníku, který jede po proudu z Děčína do Hřenska, vítr ji hladí na tváři. Ztrácí se ve šplouchání vody, v pohledu do vln. Přeje si zůstat na té oprýskané lodi, která jí připadá jako to nejkrásnější plavidlo na světě, touží doplout až do Severního moře.

A pak se za ní ozve ten známý hlas: „Elen?“

Pozoruje zád' lodi a cítí, jak se v ní něco probouzí, ale brání se tomu.

Vrátí se do auta, nastartuje a sešlápne plyn. Když dojede do Hřenska, už zdálky na ni červeným výstražným terčem mává v uniformě dopravní policie Johana Bilaková. Elen přibrzdí, ale zastaví až několik metrů za ní.

Kolegové Johany stojí u služebního auta a zvědavě natahují krky, tuší divadlo, nechtějí si ho nechat ujít.

Elen stáhne okénko a Johana se na ni oboří: „Zbláznila ses? Jela jsi skoro devadesátkou!“

„Jdeme na kafe, pojd', kašli na to tady.“

„Elen, ty nejsi normální! Podívej se na sebe! Zbytkáč ti leze ušima. Kdybych ti dala dýchnout, na místě přijdeš o papíry.“

„Přišla jsem o manžela, o dceru, co nevidět přijdu i o práci, tak proč ne i o papíry?“

„Sedni si na místo spolujezdce! Hned!“

Elen se ani nenamáhá vypnout motor, natož vylézt z auta. Přeleze řadičí páku a dosedne na vedlejší místo.

Johana dojde ke kolegům, vysvětlí jim, že se vzdálí ze služby, a posadí se za volant vedle Elen.

Dopraváci se můžou potrhát smíchy.

„Myslíš, že jsi jediná, kdo má problémy? Dostala jsem to, potřebuju si vyměnit vložku a ti blbci si ze mě dělají prdel!“

„Že je vůbec bereš vážně...“

„Musím, jsem s nima celý den.“

„Vyřešíme to na benzínce,“ zavelí Elen, Johana přibouchne dveře fabie, zařadí a společně pak zmizí ze stanoviště.

Elen vyjde z občerstvovacího koutku benzínky Agip. Rozbolela ji hlava. Má kocovinu. Stydí se za to, že spala s chlapem, kterého nezná. To, že si na uplynulou noc nepamatuje, v ní probouzí nejistotu a úzkost. V Praze se jí něco podobného

stávalo taky, ale tehdy žádné výčitky svědomí neměla. Využívala muže pro své potřeby, dál o tom nepřemýšlela.

Chce otočit směr toku řeky, vrátit čas, být zase mladá a nekompromisně bezohledná.

Jak si má vytvořit novou krustu, přes kterou se nikdo nedostane? Ženské zbraně jako make-up, dokonalé vlasy a výzývavé oblečení jsou jí už cizí. Na tohle všechno rezignovala, když se v jejím životě opět objevil Ivan a ona s ním zatoužila mít spokojenou rodinu.

Dojde až ke břehu a sleduje tmavou řeku. Studený vítr jí ochlazuje tvář, Elen nasává čerstvý vzduch hluboko do plic. Polije ji horko, pak zase zima.

Po hladině pluje kláda. Elen sleduje, jak vráží do malého mola. Kořeny keřů dřevo zachytí, ale proud řeky ho nelítostně vláčí dál. Nemá šanci vzdorovat, síla vody ho žene do neznáma.

Už se chce odvrátit, když si uvědomí, že kláda vypadala spíš jako bezvládné tělo. Co vlastně vidí? Mhouří oči do dálky, srovnává si v hlavě myšlenky, ale je ze všeho zmatená.

Johana přichází z toalet, cestou koupila dvě kávy, z kelímků stoupá pára. Podá jí jednu z nich a kývne směrem, kterým se Elen dívá.

„Co tam vidíš?“ zeptá se, ale ona zamyšleně mlčí. „Co ti je?“ naléhá Johana.

„Ale nic, jenom jsem měla pocit, že v té vodě někdo je,“ odpoví Elen.

„Někdo?! Jako kdo?!“

Teď už Johana vypadá vyděšeně.

„Já nevím. Asi je to blbost,“ odpoví odtažitě Elen.

„Pojď dovnitř. Je tady zima,“ pobídne ji Johana nervózně a kradmo si Elen prohlíží, upíjí přitom horký nápoj. „To tě rozhodí nějaký blbec, kterej si usmyslel, že skočí z mostu?“

dotírá. Když se nedočká žádné reakce, pokračuje: „Ráno jsme podobnýho honili. V Lísce to napálil do stromu. Zastavili jsme ho předtím na Kamenický... Byl nacpanej amfetaminem. A jak se pak ukázalo, v kufru toho bavoráka ho měl za padesát tisíc. Elen, každěj den někdo umírá.“

„Ale ten kluk z Tyršáku neumřel. Já jsem ho odtamtud dostala.“

„Tak o co jde?“

„V noci jsem se probudila vedle cizího chlapa, Johy, ani nevím, jestli jsem s ním spala. Mám úplný okno. Byla jsem nalitá.“

„Snad neblbneš kvůli Ivanovi. Tvůj bývalej si našel mladší, ten můj zase starší. Hod' to za hlavu.“

„Ta mladší je těhotná, v šestým měsíci.“

Johaně se rozšíří zorničky údivem. Má podobný výraz jako ten sebevrah, napadne Elen. Znovu si vybaví, jak sebou ostře trhnul a doširoka otevřel oči.

„Ten hajzl! Tebe donutil jít na potrat a s touhle bude mít dítě!“

Elen tiše přisvědčí.

/konec loňského října/

Prohlíží se v zrcadle na záchodcích hotelu ve Františkových Lázních. Sluší jí to. V létě oslavila čtyřicáté čtvrté narozeniny, ale vypadá na míň. Načechrá si vlasy, namaluje rty, přepudruje nos, upraví si podprsenku ve výstřihu, zkontroluje šaty a několikrát se nadechne a vydechne.

Musí mu to říct. Sice je po lázeňských procedurách unavený, ale vyšli si na večeři a je jim spolu dobře.

Když jí doktor těhotenství před několika dny potvrdil, rozhodla se s tou novinkou zajet za Ivanem do lázní, kde si léčil nemocné koleno. Po cestě přemýšlela,

že odejde od policie, bude se na mateřské věnovat jen rodině a změni tak svůj život od základů.

Vrací se zpátky ke stolu a uvědomí si, jak je rozechvělá. Dokonce si všimne, že se jí třesou ruce. Má strach a neví z čeho.

Když se posadí zpátky na židli, pátravě na Ivana pohledne. Upíjí víno a vypadá zamyšleně.

„Na co myslíš?“ zeptá se ho.

„Na práci, jak jinak. Už se potřebuju vrátit.“

Ví, že jí lže. Pozná to podle toho, jak zatíná svaly v obličejí. Nikdo ho nezná tak jako ona.

„Spíš myslíš na nás dva. Na to, že nám to poslední dobou moc neklape, není to tak?“

„Nevím, co se děje...“ přisvědčí Ivan vyhýbavě, pak se nahne nad stolem a zahledí se jí do očí: „Zrovna jsem si říkal, že si musíme vážně promluvit.“

„Teď bude všechno jinak, uvidíš. Mám pro tebe novinku.“

„Já pro tebe taky. Tak povídej.“

„Jsem těhotná, Ivane, v šestém týdnu. Tentokrát budeš u všeho od začátku...“

Vytřeští na ni oči. Trochu ji to zmate.

„Ty nemáš radost?“

„Ale jo, Elen, je to skvělá zpráva!“ Zatímco v ní narůstá zmatek, Ivan koktá: „Já jen... už nejsme oba nejmladší. Nepočítal jsem s tím, že budu ještě chovat.“

Pochopí, že s ní další dítě nechce.

Odmílí se, horečnatě přemýšlí, co to znamená, a vzápětí dodá: „A další věc...“ Zaváhá. Pobídne ho pohledem, chce vědět, co si myslí. „Ty nejsi pro mateřství moc dělaná. Copak si nevzpomínáš, jak jsi vychovávala Viky?“

„Ale to jsem byla sama! Teď mám přece tebe!“

„V naší situaci je blbost mít dítě...“ odsekne podrážděně Ivan. „Sama jsi říkala, že nám to neklape. Možná později...“

Jako by řekl nikdy. Šokovaná vývojem situace zklamaně mlčí. Pak si ale vybaví, že i on pro ni měl nějakou zprávu.

„A co jsi mi chtěl říct?“

„To počká,“ odvětí roztržitě.

Teď už ví, co měl tenkrát na srdci. Chtěl se rozvést, čekal jiné dítě s jinou ženou. Jejich vztah už dávno skončil. Copak si nevšimla jeho stále častějších jízd na kole, trávení nocí mimo domov, vyhýbavých pohledů?

Johana upíjí kafe a dívá se zamyšleně před sebe.

„Jak může někdo něco takového udělat? Rozhodovat, který dítě přežije a který ne? Tohle mu nikdy neodpustím...“ řekne Elen.

„Nemysli na to. Takhle o tom nesmíš přemýšlet. Dívej se dopředu.“

„Nejde to, Johy, promarnila jsem takových let s někým, kdo za to vůbec nestál. A vzal mi Viky. Nakazil ji tím svým jedem.“

Za ohradou iluzí se skrývá bolavá pravda.

Věta z nějaké knihy se Elen rozlije v mysli jako olejová skvrna, která se zvětšuje.

„To se spraví. Viky jen revoltuje.“

„Nenávidí mě.“

„Je v pubertě. Nenávidí celej svět. Udělala jsi maximum, nic si nevyčítej...“

„Ne. Bylo to málo.“

Elen zrudne rozrušením krk, polyká sebeobviňující slova.

„Musíš se odříznout od Ivana. To tě ničí. Nepouštěj si ho k tělu! Rozumíš? Doufám, že už s ním nespíš!“

Elen odvrátí pohled, i před kamarádkou se stydí přiznat pravdu.

„Ať si najde jinou bokovku, když mu ta jeho nestačí. Ne-nech se už ponižovat! Copak to nechápeš? S tebou jde cestou nejmenšího odporu.“

„Od rozvodu to bylo jen párkrát.“

Kousek od nich zastaví auto dopravní policie, kolegové na Johanu mávají z oken.

„Už musíš jít,“ řekne Elen, Johana ji obejmě a strhne k sobě.

„Ten kluk z Lísky... Už se v tom hrabou... Určitě budou vyšetřovat, proč nám ujel... Jak je to možný... Půjdu po mně. Jako ženská, navíc poloviční cikánka jsem první na ráně... Elen... pomůžeš mi?“

Chtěla jí říct o svém rozhodnutí, ale teď ví, že to neudělá. Johana by jí to rozmlouvala. Ne kvůli Elen, ale kvůli sobě. Potřebuje na oddělení zastání, které jí už Elen nemůže poskytnout.

Otočí se a odchází ke svému autu.

„Zavolej mi!“ křičí za ní Johana, ale Elen už se neohlédne.

Nacpala černý pytel věcmi, které pro ni ztratily význam. Mezi prsty svírá vizitku Richarda Míky. Chvíli váhá, jestli se jí má zbavit, pak ji hodí do koše. Když pytel zaváže, od-táhne ho k dalším šesti, které už stojí pod oknem.

Na posteli má připravenou cestovní tašku. Nikdy by ji ne-napadlo, že k životu potřebuje tak málo: karimatku a spa-cák, spodní prádlo, kosmetiku, náhradní trička a džíny, činky, laptop, poznámkový blok a fotografii Viky ze dne,

když šla poprvé do školy. Tu fotku miluje: její dcera stojí hrdě a vzpřímeně přede dveřmi, s velkou taškou s puntíky vypadá jako přerostlá beruška. Malá prvňačka Viky. Elen si vzpomene, že se dcera ten den vzbudila už ve čtyři hodiny ráno a od pěti seděla oblečená na taburetu u dveří. Nedomluvila jí přímět, aby se vrátila do postele.

Ta vzpomínka je tak vzdálená, až Elen zapochybuje, jestli se to vůbec stalo. Napadne ji Viky zavolat, ale po včerejšku si netroufne.

Vedle fotografie leží výpověď, kterou sepsala ráno, a dvě zbraně: jedna služební (pistole CZ 75 D Compact, ráže 9×19) a její osobní zbraň (CZ 75 SP – 01 Shadow). Pistoli dostala od bývalého manžela ke svým čtyřicátým narozeninám. Moc si ji přála.

Fotografie a zbraně. Jedno leží vedle druhého a Elen si uvědomí jednu zásadní skutečnost: řadila Viky až za práci, na druhé místo. Podělala to s ní, je to nevratné. Johana neví o jejich společném soužití všechno.

Přistoupí k oknu a podívá se ven. Děti si před domem rozdělaly oheň, na kterém si opékají rohlíky na klacku. Sedí klidně a soustředěně zírají do plamenů. Když se člověk ocitne ve svém prostředí a dělá to, co je pro něj přirozené, nepotřebuje k životu už nic jiného. Pro ni bylo přirozené chodit do práce. Až pak být matkou.

Budoucnost jí nepatří. Ztrácí se před ní v mlze a Elen ví, že na ni není připravená.

Chce se skutečně vrátit do Prahy? K životu, který už stejně neexistuje?

V kapse jí zazvoní mobil, a když pohlédne na displej, zjistí, že je to Ivan.

„Ahoj, právě jsem ti chtěla volat,“ ozve se do telefonu, hlas má klidný a vyrovnaný, dívá se přitom na zbraň ležící

vedle cestovní tašky, „výpověď a služební zbraň ti nechám na recepci. Tak je to přece podle předpisů, ne?“

„Podle předpisů musíš dodržet výpovědní lhůtu. A tu taky dodržíš. O to se postarám,“ řekne Ivan přísně.

Elen se rozrušením rozbuší srdce. Tak přece se mu povedlo vyvést ji z míry. „Posloucháš mě vůbec? Končím tady!“

„Proč? Máš snad pode mnou špatný podmínky? Takový privilegia, jaký máš ty, ne...“

Usekne mu slova, nebude ho dál poslouchat: „Už nechci.“

„Soukromý záležitosti teď nebudeme rozebírat. Pojedeš do Varnsdorfu.“

Elen se zaraženě odmlčí.

„Na severu máš rodinu, pamatuju si to správně?“

„S nikým se nestýkám, Ivane, dobře to víš.“

„O to teď nejde. Je tam takový místo... Elegrunt. Víš, kde to je?“

„Proč?“ zeptá se ostražitě.

„Nějakej chlápek tam našel kostru, když šel s dětma na velikonoční proutky... Vypadá to na novorozence. Dostali to na starost kluci z rumburský kriminálky... Ale nikdo z nich není přímo z Varnsdorfu. Stáli by o někoho, kdo to tam dobře zná.“

„Někoho si najdou, o to bych se nebála.“

„Pojedeš na vršky jako posila z územka... Takže všechno je oficiální. Ubytuj se klidně v hotelu.“

Elen neodpovídá, a tak Ivan přitlačí: „Budou o tom všude psát... Neláká tě být u toho? Mohla by sis na tom udělat jméno. Je to šance, jak začít fungovat sama za sebe. To přece chceš, ne? Zbavit se mě.“

Jeho hlas je ďábelsky vemlouvavý.

„Elen, práce je to jediný, co máš...“

„Protože jsi mi všechno ostatní vzal!“

Konečně hovor ukončí. Zmocní se jí destruktivní touha.

Hází pytlí o stěnu, rozfláká nádoby, lahve od vína odhodí do kouta. Střepy odskakují ode zdi, pytle se roztrhnou, věci z nich padají na podlahu. Elen se uprostřed záchvatu zastaví, na lince se povážlivě klátí sklenička, do které nechtěně vrazila loktem. Stačilo by napřáhnout ruku, sklenku má na dosah. Nechá ji spadnout na zem. Roztříští se na malé kousky.

Nikdy by nevěřila, že je tak křehká.

Plech a sklo Elen oddělují od krajiny, auto jí poskytuje dokonalé útočiště. Mírně se usměje, když si vzpomene na vyplašený pohled recepční Mirky Krásové, již v průsvitném obalu podala výpověď a služební zbraň s tím, ať vše odevzdá Ivanovi.

„Neboj, není nabitá,“ dodala Elen a Mirka jen pokrčila rameny.

Společně se služební zbraní a výpovědí vrátila Ivanovi i zásnubní prsten, který jí dal asi měsíc poté, co se dozvěděl, že má Viky.

„Espéčko“, svou osobní zbraň, si nechala. Možná právě proto, že mu nevrátila všechny dárky, teď necítí úlevu, jakou očekávala.

Ivan měl pravdu – nemá nic víc než práci.

To je ten pocit spojující dnešek s minulostí: bezmoc. Vůči lidem, které miluje a kteří jí ubližují.

Kde se v ní vzala neschopnost bránit samu sebe?

Elen mívá nízké domky s dřevěnými zárubněmi a všímá si špaletových oken, která ještě nestačil nahradit plast. V obci Líska zahlédne zbytky po nehodě. Topol u cesty má ve spodní části sedřenou kůru, kolem stromu se válejí zbytky

předního světla. Vzpomene si na Johanu a na to, co řekla o mladíkovi, kterého dopraváci zastavili na Kamenické ulici a podrobili ho rutinní kontrole. Tady někde zřejmě vyhasl jeho mladý život.

Vyjede na horizont do prosvětleného smíšeného lesa.

Zastaví na odpočívadle a vystoupí z vozu.

Hnědožluté listí, které zbylo z podzimu, se válí podél cesty pod stromy spolu se sněhem. Listnáče ještě neobrazily a jehličnany mají po zimě vybledlou barvu.

Šedostříbrná barva kmenů buků ji omámí. Zatouží bezcílně se vydat na cestu. Jako tenkrát na lodi, kde se jako dvanáctiletá dívala směrem k Drážďanům. Konečně dokáže tu vzpomínku někam zařadit.

Snaží se vybavit si chvíli, kdy přišla na Ivanovu nevěru. Ale nejde jí to. Jen si matně vzpomíná, jak Viky rezolutně prohlásila, že ať se stane cokoli, zůstane s tátou. Bolest se ukrývá ve vrstvách, odhaluje se postupně, odtává jako loňský sníh.

Zaře z plných plic, její jekot se nese tichým lesem. Zůstane po něm rozechvělá energie, která se třese mezi stromy. Opakuje řev. Zase a znovu.

V dálce zahlédne vylekané stádo vysoké, zvěř se rozuteče.

Krev jí buší ve spáncích, srdce ale necítí, její tělo zůstává ledové.

Nadechne se a zaře znovu.

Až když se uvnitř vysílí, pohne se dál.

Přijíždí do Varnsdorfu jinou cestou, než odkud kdysi odjížděla. Ze Studánky. Jako by se chtěla k rodnému městu připlížit zezadu a překvapit ho. Projede ospalým centrem, vydá se vzhůru kolem bývalé slévárny a na vršku hned za zatáčkou si všimne hubené prostitutky v krátké sukni a kožené

bundiče. Stojí k ní bokem, vidí její ostře řezanou tvář. Když ji míjí, ženě se do zad opře vítr a rozcuchá jí vlasy. Ve zpětném zrcátku vypadá, jako by měla kolem hlavy svatozář.

U vstupu do Edelgrundu stojí tři policejní auta a jedno civilní. Vozy jsou natlačené k plechovému plotu potaženému zelenkavou patinou jako pražské sochy.

Bránu nikdo nehlídá. Elen si pomocí mobilního telefonu udělá několik fotografií, mine nápis oznamující vlastnictví pozemku a vejde do areálu. Pamatuje si ho jako dvě opločené vodní plochy – jedna sloužila jako odkaliště, kam přitékala znečištěná voda z místní fabriky Veta. Když se v ní popílek usadil a začal tuhnout, nechal závod plochu ladem a zaplnil splašky druhý rybník. Mezitím první vybagrovali, aby se uvolnilo místo, a vzápětí ho znovu naplnili. A tak to šlo pořád dokola. Zeleň ani zvířata tady nepřežily, i když jako malá v jednom rybníčku objevila mloka, obojživelníka s oranžovými skvrnami na zádech.

Stromy od té doby povyrostly, přidaly se keře, prostor nekontrolovatelně zhoustnul. Všude roste vysoká rákosovitá rostlina – orobinec neboli doutníky. Jako dítě je trhala a nosila domů, máma si je dávala do vysoké dřevěné vázy.

Z orobince se stala dominanta Edelgrundu, zlatožlutý porost hustě obepíná zakonzervovanou vodní plochu, na kterou díky němu není vidět. Suché listy ve větru šustí a vytvářejí znepokojivou zvukovou kulisu.

Elen natáhne ruku a hladí listy a klasy, jako když byla ještě dítě. Bývala spontánní, když se s prostorem plným výzev k dobrodružství tenkrát vítala. Areál pro ni nebyl otřesným důsledkem průmyslové politiky podniku Veta, bylo to místo, kde si jako děti hráli a bývali tady šťastní. Nerozlišovali, co je dobré nebo špatné, brali skutečnost takovou, jaká byla.

Elen udělá několik dalších fotek, obejde vodní plochu zprava a zamíří ke státním hranicím. Lehce sněží a mírně fouká, vítr se otočil a nese pach vodní plochy do Německa. Elen ucítí jeho intenzitu. Zabalí se do bundy a přehodí si přes hlavu kapuci. Když uvidí hlouček tiše pracujících mužů, z nichž dva postávají stranou, okamžitě pochopí, že to jsou kriminalisté. Jeden je asi pětáctýřicetiletý robustní muž, druhý vyšší, asi šedesátiletý, prošedivělý. U techniků pak postává vysoký čtyřicátník s brýlemi, právě s nimi něco probírá. Kousek od nich stojí ještě jeden muž, zřejmě civil, kouří a je zabalený do deky. Elen instinktivně zamíří ke staršímu muži, z jehož gest a vyznařující autority pochopí, že jde o šéfa zdejší kriminálky.

„Kapitán Záhorská,“ představí se mu a napřáhne ruku.

Robustní mladší muž ustoupí stranou, jako by se oficiálně nechtěl účastnit.

„Majore Krejčířek. Šéfuju tomu tady. Těší mě,“ stiskne jí ruku a kývne na kolegu, „tohle je nadporučík Jirka Zavřel a támhle u techniků stojí nadporučík Petr Čížek.“

Teď už se s ní Zavřel musí přivítat. Má vlahý stisk, měkký jako těsto. Elen je nepříjemné se ho dotýkat, rychle stáhne ruku a nenápadně si dlaň otře o zadní část kalhot. Pohlédne znovu na Krejčířka.

„Prý stojíte o někoho, kdo je odsud.“

Přisvědčí.

„Mluvil jsem o tom s majorem Podzimkem...“

Elen ho hned přeruší: „Je to můj bývalý manžel.“

„Pokud vím, tak osoby v příbuzenském poměru nesmí pracovat na stejném oddělení kriminální policie, na to jsou předpisy, ne?“ zareaguje Zavřel pohotově a pohlédne s úšklebkem na majora.

Elen neurvalý výpad nadporučíka nepříjemně zaskočí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Okraj nebe***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.